

Am ascultat Kamerata Kronstadt

(Grigore Constantinescu – 23 iunie 2014)

Pentru momentul final de stagiune, „Noaptea Institutelor Culturale europene” și-a onorat în Capitală oaspeții cu diverse programe. Dintre acestea, am ales debutul bucureștean al Orchestrei de Cameră **Kamerata Kronstadt**, poate cel mai tânăr ansamblu instrumental din România, aflat în prima sa stagiune de dialoguri cu publicul.

După cum declara inițiatorul formației, dirijorul Cristian Oroșanu, membri orchestrei au fost aleși pe criteriul interesului participării în spirit cameral, fiind totodată interpreți ce activează în cadrul orchestrelor brașovene ale Filarmonicii și Operei din localitate. Desigur, se adaugă și propriile opțiuni de a avea o activitate personală în care repertoriul și preocupările stilistice contează în prim plan. Pentru concertul desfășurat în sala Elvire Popesco a Institutului Cultural Francez, am fost invitați să ascultăm muzică barocă și clasică aparținând orchestrei de coarde. Impresia a fost, de la bun început, convingătoare prin rafinamentul abordării – quasi discografice, am spune – **Concertului în Re major de Antonio Vivaldi, RV 121**. O muzică plină de vivacitate, o scriitură armonico-polifonică transparentă, și-au găsit în discursul muzicienilor brașoveni ecoul unei epoci în care capodoperele abundă. Acestui firec al redării meridionale, gândit cu jovialitate de dirijor, i-a urmat o lucrare de celebritate recunoscută: **Mica serenadă în Sol major KV 525** de Mozart. Muzicienii și dirijorul se recunosc, ca într-o oglindă, cântând această muzică ale cărei argumente melodice, dinamice și de caracter se bazează pe arhitectonica unui cvartet amplificat la sonoritățile orchestrei de coarde.

Drumul astfel parcurs, ne întreprinde spre întâlnirea cu un tânăr maestru, violoncelistul Răzvan Suma. În prima stagiune, directorul formației a adus în fața publicului mai mulți asemenea soliști de valoare națională și internațională. Tălmăcind arhicunoscutul **Concert pentru violoncel și orchestră în Do major** de Haydn, Răzvan Suma s-a simțit confortabil în schimbul de replici cu muzicienii orchestrei, reeditând parcă ambianța stagiunilor nobiliare organizate la Esterhazy acum două veacuri. Ușurința frazării, lipsa de dificultate în survolarea problematicilor de tehnică dar, mai ales, unitatea stilistică, în continuarea lucrărilor anterioare sunt un argument al valorii solistice.

Succesul de public conduce mai departe cu încredere spre cea de a doua stagiune a orchestrei, încheiată acum prin debutul bucureștean. Cristian Oroșanu, într-o antantă firească cu muzicienii dirijați de el, ne-a arătat că acest început al **Kameratei Kronstadt** este, pentru el și colaboratorii săi, argumentul ce justifică sintagma „viitorul sună bine”.